REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-2908/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Krešimiru Koketiju, u pravnoj stvari tužitelja Mladena Kolarića, Vodice, Prvomajska 21, OIB: 12488434152 kojeg zastupa punomoćnik Frano Bazina, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, kojeg zastupa punomoćnik Vedran Kopilović, odvjetnik u OD Žurić i Partneri d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 18. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja osobno uz zamjenicu punomoćnika tužitelja Lee Jurenec, odvjetničke vježbenice i zamjenika punomoćnika tuženika Luke Petkovića, odvjetničkog vježbenika, 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Odredba članka 5./NAKNADA ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTJEVA, Ugovora o kreditu broj 40166/06 od 19. travnja 2006. godine, zaključenog između tužitelja MLADEN KOLARIĆ, Vodice, Prvomajska 21, OIB: 12488434152 kao korisnika kredita i prednika tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 kao kreditora koja glasi „3,00 % (slovima: triposto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.“ utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvod pravne učinke.

II Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., naknaditi tužitelju Mladenu Kolariću troškove postupka u iznosu 913,09 EUR (devetstotinaest eura i devet eurocenti) sa zateznim kamatama od 30. listopada 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svaki polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi i tijekom postupka navodi da je s prednikom tuženika sklopio Ugovor o kreditu broj 40166/06 od 19. travnja 2006. godine, kojim mu je odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti od 30.365,00 CHF prema kupovnom tečaju Kreditora

na dan korištenja kredita. Kredit je dan na rok otplate od 84 mjeseca. Člankom 5. NAKNADA ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTJEVA predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada, u visini od 3,00 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje jednokratno, odmah po potpisu Ugovora. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) prednik tuženika naplatio iznos od 910,95 CHF / 565,53 EUR (3,00% od iznosa kredita). Spornim člankom (točkom) 5. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita. Ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade nepoštene, a slijedom toga i ništetne. O navedenim odredbama ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Također, sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužitelju bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužitelj na potpis dobio unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužitelju uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Također, tuženik nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, o kojim odredbama nije bilo pregovora između ugovornih strana, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana (osim želje za ekstraprofitom) obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava. Završno, jedini interes i *ratio* sporne odredbe je dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa budući da potrošač, ukoliko treba kredit, mora pristati i na tu naknadu, samo da bi dobio traženi iznos kredita. Predlaže da sud utvrdi ništetnim dio odredbe čl. 5. predmetnog ugovora te traži troškove postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ne osporava da je tužitelj sa tuženikom 19. travnja 2006. godine sklopio Ugovor o kreditu, broj: 40166/06 na iznos od 30.365,00 CHF, međutim spori da su u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne, dakle osporava osnovu, osporava pravni interes tužitelju, navodi da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 3,00 % na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Navodi da je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 6. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Osim toga, ukazuje i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. Što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na podmirenje troškova postupka. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev te traži trošak postupka.

3. Tijekom postupka sud je pročitao Ugovor o kreditu broj 40166/06 od 19. travnja 2006. (list 5-7 spisa), Izračun EKS-a i otplatni plan (list 8-10 spisa), Obračun prijevremene otplate kredita (list 13 spisa), Dodatka ugovor o kreditu od 24. lipnja 2011. (list 15 spisa) te je saslušan tužitelj (list 62-63 spisa).

4. Svi izvedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 55/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje nepoštenim/ništetnim odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu broj 40166/06 od 19. travnja 2006., sklopljen između stranaka (prednika tuženika), kojim je ugovorena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva (tzv. ulazna naknada) od 3,00 % od ugovorenog iznosa kredita.

7. Između stranaka nije sporno da su stranke (tuženik po predniku) sklopile Ugovor o kreditu broj 40166/06 od 19. travnja 2006., u kojem je u čl. 5. ugovorena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva (tzv. ulazna naknada) od 3,00 % od ugovorenog iznosa kredita.

8. Sporan je pravni interes tužitelja za utvrđenje ništetnim sporne odredbe, osnova zahtjeva dakle valjanost (poštenost) navedene ugovorne odredbe ugovora o kreditu, radi li se o potrošačkom ugovoru.

9. Odredbom čl. 327. st. 1. Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, dalje u tekstu: ZOO) propisano je da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, dok je odredbom čl. 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Nadalje, odredbom čl. 187. st. 1. ZPP-a određeno je da tužitelj može u tužbi za utvrđenje tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Prema st. 2. istog članka takva se tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Polazeći od navedenog, budući da je tužitelj ugovorna strana Ugovora o kreditu broj 40166/06 od 19. travnja 2006. u kojem se nalazi sporna odredba čiju valjanost osporava u ovom postupku, sud ocjenjuje da tužitelj ima pravni interes u ovoj parnici tražiti utvrđenje ništetnosti sporne odredbe (tako i VSRH Rev 1051/2022 od 27. rujna 2023.) odnosno isti je svakako zainteresirana osoba, u smislu čl. 327. ZOO-a.

10. Čitanjem Ugovora o kreditu broj 40166/06 od 19. travnja 2006. utvrđeno je da je tužitelj kao fizička osoba sklopila predmetni ugovor, dakle niti kao vlasnik obrta niti kao nositelj samostalne djelatnosti. U čl. 1. ugovoren je iznos kredita u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 30.365,00 CHF po kupovnom tečaju tuženika na dan korištenja. U čl. 5. ugovorena je jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva (tzv. ulazna naknada) od 3,00 % od ugovorenog iznosa kredita.

10.1. Tužitelj u svom iskazu u bitnome navodi da je želio adaptirati kuću u kojoj živi u Vodicama pa se odlučio za kredit kod prednika tuženika. Imao je dojam da prilikom pregovora u vezi pojedinih ugovornih odredbi nije mogao utjecati, da se radilo o opciji "uzmi ili ostavi". Pročitao je ugovor neposredno prije nego što ga je sklopio

pristupanjem. Bio je upoznat da mora platiti određenu naknadu banci tzv. ulaznu naknadu, međutim nije mogao pregovarati da se ta ugovorna odredba izmijeni. Misli da je tu naknadu platio na način da mu je cjelokupni iznos kredita stavljen na raspolaganje umanjen za taj iznos. U cijelosti je otplatio kredit. Djelatnik tuženika prilikom pregovora nije mu posebno objašnjavao koja je namjena odnosno svrha predmetne naknade. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu nije bio član trgovačkog društva niti je imao otvoren obrt.

10.2. Iz navedenog iskaza tužitelja, koji je sud ocijenio kao uvjerljivim, logičnim i iskrenim, sud izvodi zaključak da tužitelju prilikom potpisivanja ugovora o kreditu nije pojašnjeno o kakvim se to troškovima radi. Radilo o tipskom i unaprijed sastavljenom (po tuženiku) ugovoru o kreditu, a tužitelj nije mogao pregovarati u vezi pojedinih odredbi pa tako ni u vezi sporne odredbe. Iz ovog se dalje zaključuje da tužitelju nije posebno objašnjeno zašto je visina naknade vezana za iznos kredita odnosno nije mu jasno i transparentno predočeno od čega se (struktura) naknada sastoji i koje troškove/usluge pokriva, dakle nije mu razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita). Ovo potonje, sud je utvrdio i primjenom pravila o teretu dokazivanja jer je na tuženiku teret dokaza (čl. 81. ZZP/03) da se o spornoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (sastavljen od tuženika) pojedinačno pregovaralo (tako i USRH U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022.) što tuženik tijekom postupka, osim saslušanjem tužitelja, nije dokazivao. Također, tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade niti je određeno naveo što čini te troškove (ulazne naknade) obrade kredita.

10.3. Polazeći od navedenog, izvodi se zaključak da je tužitelj sklopio navedeni ugovor u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Nadalje, tuženik je banka, a nuđenje, odobravanje i sklapanje ugovora o kreditu odnosno nastupanje na tržištu u okviru istog je redovni predmet poslovanja tuženika. Prema tome, u spornom ugovoru tužitelj je nastupao kao potrošač, a tuženik kao trgovac, sve sukladno čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003, 46/2007 - dalje u tekstu: ZZP/03), koji se primjenjuje u konkretnom slučaju, dakle u konkretnom slučaju radi se o potrošačkom ugovoru.

10.4. Nadalje, prema odredbi čl. 81. ZZP/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe je da je ista ništetna, sukladno čl. 87. ZZP/03.

11. Sud Europske unije je u presudama broj C-84/19 od 3. rujna 2020., ECLI EU:C:2020:631 i C-224/19 od 16. srpnja 2020., ECLI EU:C:2020:578, zauzeo shvaćanje da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem u tipskom ugovoru

ugovarati ulazne naknade o troškovima obrade kredita za koje ne postoji obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni ili neproporcionalni.

12. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima ("Službeni list" L 95, 21. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašli iz ugovora, a u čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

12.1. Tumačenjem mjerodavnih odredbi navedene Direktive, Sud Europske unije u presudi C-620/17 od 3. listopada 2019., ECLI:EU:C:2019:820, zauzeo je daljnje shvaćanje:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

12.2. Za napomenuti je da se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

12.3. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

13. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03 (prema kojoj, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, međutim

nije nužno da su sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetni iznos naknade za obradu i odobravanje kredita specificirano navedene. Kod provođenja testa poštenosti dovoljno je preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga.

13.1. Iz prihvaćenog iskaza tužitelja proizlazi da tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje sporne naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Sporna odredba sadržana je u samom ugovoru o kreditu što ukazuje da je tužitelj mogao izvesti zaključak o njenoj visini (jer je određena u postotku od iznosa kredita), ali ne i njenoj krajnjoj svrsi. Kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere), treba ocijeniti je li, tuženici bilo razumno očekivati da bi potrošači prihvatili takvu odredbu i slijedom pojedinačnih pregovora odnosno, je li banka uzela u obzir i zakonite interese potrošača pa da je shodno tomu mogla razumno pretpostaviti da bi potrošač pristao na spornu ugovornu odredbu. Pojednostavljeno rečeno, ugovorna odredba o naknadama ispunjava zahtjev transparentnosti ako prosječni potrošač može na temelju jasnih i razumljivih riječi shvatiti ekonomske posljedice tog troška, dakle potrošač mora unaprijed znati koliko će ga te naknade koštati. Iz okolnosti konkretnog slučaja, polazeći od gornjeg utvrđenja, može se zaključiti da banka o tim zakonitim interesima potrošača nije vodila računa.

13.2. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom bi li potrošač bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).

13.3. Prema odredbi čl. 83. ZZP/03, treba imati u vidu sve okolnosti prije i prilikom samog ugovora, ostale ugovorne odredbe te narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.

14. Polazeći od gore navedenog, dakle da se o spornoj odredbi Ugovora o kreditu broj 40166/06 od 19. travnja 2006. nije posebno pregovaralo, da je sadržaj istog unaprijed pripremio tuženik, da tužitelj (potrošač) kao korisnik kredita nije imao objektivnu mogućnost utjecati na sadržaj sporne ugovorne odredbe niti mu je pružena mogućnost njenog ne/prihvaćanja niti je mogao unaprijed znati na koji će se način formirati visina iste, da tuženik (banka) nije posebno objašnjavao tužitelju zašto je visina naknade vezana za iznos kredita odnosno jasno i transparentno predočio od čega se (struktura) naknada sastoji i koje troškove/usluge pokriva, sud ocjenjuje da je takvo postupanje tuženika protivno načelu savjesnosti i poštenja (tuženik nije postupao u dobroj vjeri) i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača, slijedom čega je sporna odredba nepoštena (tako i VSRH Rev-673/2023 od 13. veljače 2024.).

14.1. Budući da je ugovorna odredba iz čl. 5. Ugovora o kreditu broj 40166/06 od 19. travnja 2006. kojom je ugovorena jednokratna naknada (tzv. ulazna naknada) u visini od 3,00% od ugovorenog iznosa kredita nepoštena ista je ništetna, sukladno čl. 87. ZZP/03.

15. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u točki I izreke presude.

16. U odnosu na troškove postupka potrebno je napomenuti da je tužitelj postavio isključivo deklaratorni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe i naznačio VPS u iznosu od 1.328,00 EUR. Po prigovoru tuženika sud je na ročištu od 18. svibnja 2026. odredio VPS u naznačenom iznosu. Naime, ZPP ne sadrži posebne odredbe o vrijednosti predmeta spora u slučaju kada je predmet tužbe i tužbenog zahtjeva utvrđenje ništetnosti ugovora odnosno pojedine odredbe. Zakon o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 118/18, 51/23) u čl. 25. propisuje da kada se vrijednost predmeta spora ne može utvrditi prema posebnim propisima i prema odredbama toga zakona, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos od 1.327,22 eura. Analognom primjenom navedene odredbe ocijenjeno je da je tužitelj pravilno postavio VPS (tako i ŽS Velika Gorica Gž-336/2021 od 18. siječnja 2023.).

17. Odluka o trošku tužitelju temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine", broj 138/2023 - dalje u tekstu: OT), prema vrijednosti predmeta spora od 1.328,00 EUR, vrijednosti boda od 2,00 EUR (Tbr. 52. u svezi 54. OT. koja se primjenjuje u trenutku donošenja odluke o troškovima postupka - tako i VSRH Rev-562/2024 od 7. svibnja 2024., Rev-940/2020 od 4. srpnja 2023. te Rev-847/2021 od 13. veljače 2024.).

18. Tužitelju zastupanom po odvjetniku priznat je trošak sastava tužbe (Tbr. 7. t. 1. OT) 200,00 EUR, podneska od 14. srpnja 2026. (Tbr 8. toč. 1. OT) 200,00 EUR, zastupanja na ročištu 18. rujna 2026. (Tbr 9. toč. 1. OT) 200,00 EUR što ukupno iznosi 600,00 EUR, što uz PDV (Tbr. 42.) iznosi 750,00 EUR.

19. Tužitelju je, sukladno Zakonu o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 118/18, 51/23), priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR odmjerenu prema Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine broj 37/2023) i prvostupanjsku presudu u iznosu od 110,00 EUR odmjerenu prema Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi (Narodne novine broj 50/2026), što sveukupno uz navedeni trošak zastupanja ukupno iznosi 913,09 EUR. O trošku pristupa na ročište za objavu nije odlučeno jer nije poznato hoće li isti nastati.

20. Tužitelju su dosuđene zatezne kamate na troškove postupka od 30. listopada 2026. do isplate sukladno članku 151. stavak 3. ZPP-a po stopi propisanoj člankom 26. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23., 155/23 - dalje u tekstu: ZOO).

21. Slijedom svega navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

Zagreb, 30. listopada 2026.

Sudac
Krešimir Koketi

KREŠIMIR KOKETI

Elektronički potpisano: 30.10.2026T09:51:39 (UTC:2026-10-30T08:51:39Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 6ae1ff19-e405-4dc3-be08-123d72008a89

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava odnosno u četiri istovjetna primjerka putem ovog suda na županijski sud.

DNA:
- tužitelju po pun uz sudsku pristojbu na presudu;
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-6c0b9**

Kontrolni broj: **0e315-72103-96996**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.